

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον αριθμούντες χρόνον
'στην κλεινήν ιδρεύομεν γην των Παρθενώνων.

Χίλια ἠγαθὰ καὶ ἔξη
κι' ἄλλα χάρτια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὥρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.

Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρα—δὲ κα φράγκα καὶ ἄσ τὸ χέρι.

Τούλιος, ἐνάτη κι' εἰκοστή,
τῆς Μιχαλοῦς τὸ κρᾶτος χρεωστῆ.

Δοθὲ πένθητα κι' ἠγαθὰ
κι' ἡ πατρὶς καθ' ἕτους δρῶσα.

**Ἐτοὺς βαδανισμένους
ἀδελφοὺς τοῦ γένους.**

Πικραμένα παιδιὰ, γιὰ τί πρῶτον νὰ κλάψετε ;
ποῦ θὰ βρῆτ' Ἐκκλησιὰ τὸ καρὶ σας ν' ἀνάψετε ;
'στὰ Σχολεῖα τὰ δικά σας βαρβαρόφωνοι πάντες
καὶ καμπάναι, δίκης σας Ἐκκλησιᾶς ὄν κτυπᾶνε.

Συρφετὸς φρενησμένος περγεῖλᾷ καὶ πομπεῖται
τοὺς σταυροὺς σας, τὰ ράσα, τοὺς δασκάλους, τὰ σκῆθη,
καὶ τὴν καθ' Ἐκκλησιὰ σας καὶ τὸ κάθε Σχολεῖο
τὸ θαρρεῖ κατηλεῖδ.

Τροχιζοὺν μαχαίρια
καὶ Κροῦμοι καὶ Βιάχοι,
κι' ἂν ἔχετε χέρια
κτυπᾶτε μονάχοι.

Μονάχοι ὅτῃν τόση τοῦ γένους ὀρφάνια
φορέσετε πάλι μαρτύρων στεφάνια.
Μὴν ἔχει ἑλλίδες σ' Ἐβραίους μὲ στέμματα...
ὄαν Σφίγγες μιλῶν,
'στὶ δλήθερα γελοῦν
καὶ κλαῖνε στὰ νέμματα.

Πολλαῖς ἢ λαχτάρας, μεγάλοι κι' οἱ πόνοι,
κι' ἂν χέρια οἶ; λείπουν στενεύετε μόνοι.
Μὴ βάλαμο πόνον ζητεῖ ἑδῶ πέρα
'στὴν σάπια μητέρα.

Βαθεῖα μὲς στὰ σπλάγχνα τὴν βόσκουν σαράκια,
τὴν τρῶν καὶ δικά της καὶ ξένα κοράκια,
κι' οὐτὶ ἔχει φωνὴ γιὰ οἶς νὰ φωνάξῃ
καὶ μάννα, καρδιὰ γιὰ οἶς νὰ στενάξῃ.

